

Bajna György
A PIROS BÁR

(Ferencz Imrének)

1.

A Piros bárba kora este mentünk,
És nem villamossal. És haza se.
Madarak voltak mind azok az évek,
Nem is szállt el egy se a semmibe.
Titánok vívtak: két derék főfirkász,
Lepkesúlyú, és vodkától kitelt.
Biztatták őket szolgálatos lányok,
Az eredmény végül nulla-nulla lett.

2.

A Piros bárba nem villamossal mentünk,
Hisz nem volt se vörös, se sárga itt.
Eszmék helyett olcsó poénok röpködtek,
És sóhajok – nemegyszer hajnalig.
Ki tűnődött – mondd csak – akkoriban, testvér,
Hogy létezik-e vörös villamos?
S hogy eldöcög-e majd, eszünkbe jutott-e?
S hogy vissza is jöhet még hamarost?
Negyedszázaddal még a „tetszhalál” előtt
Ugyan ki törte ezen a fejét?
Vidámak voltunk, és hittük, hogy: erősek.
A gondjairól senki nem beszélt.

3.

A Piros bárban kemény csaták dúltak:
Gyönyörű keblek maradtak csupaszon,
Mert a lányok is hajba kaptak néha
Azokon... A sok semmi kis kukacon.
Szép volt minden. És még most is megérzem,

Ha lopva parázsló szempár nézeget,
S mosolygok is a mai nagymamákon:
Feledni e tüzet... Édesek, lehet?

HITVESI VERS

Lehattünk volna boldogabbak?
Örömből kevés is megteszi.
Házfalon delel a nyári nap.
Párom a szobánkat rendezzi.

Benézek hozzá, akár a fény.
Árny fut át az arcán: én vagyok.
Nem szól, ám látom, úgy érzi,
Le kéne lépjen, ha volna ok.

Nem szól, de érzem, hát felelek:
Örömből kevés is megteszi.
Főleg, ha van, aki meghallgat,
Főleg, ha van, aki elhiszi.

Siklódy Fruzsina: *Enteriőr 2.*, 2022
(92 x 66 cm, digitális nyomat)